YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO

7 päivänä joulukuuta 1995 *

Asiassa C-41/95,

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön johtaja Jean-Paul Jacqué ja oikeudelliset neuvonantajat Félix van Craeyenest ja Yves Cretien, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin oikeudellisen osaston johtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer

kantajana,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehenään lakimies Gregorio Garzón Clariana avustajinaan oikeudellisen osaston päällikkö Christian Pennera ja saman osaston virkamies Peter Dyrberg, prosessiosoite Luxemburgissa Euroopan parlamentin sihteeristö, Kirchberg

vastaajana,

jossa kantaja vaatii kumoamaan Euroopan parlamentin puhemiehen 15.12.1994 tekemän päätöksen, jolla Euroopan unionin varainhoitovuoden 1995 yleinen talousarvio on todettu lopullisesti vahvistetuksi (EYVL 1994 L 369, s. 1),

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat C. N. Kakouris ja G. Hirsch sekä tuomarit F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn (esittelevä tuomari), C. Gulmann, P. Jann, H. Ragnemalm, L. Sevón ja M. Wathelet,

julkisasiamies: A. La Pergola,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies D. Louterman-Hubeau,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 3.10.1995 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esittämät lausumat

kuultuaan julkisasiamiehen 14.11.1995 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan unionin neuvosto on yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 17.2.1995 toimittamallaan kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan ja Euratomin perustamissopimuksen 146 artiklan perusteella kumoamaan Euroopan parlamentin puhemiehen 15.12.1994 tekemän päätöksen, jolla Euroopan unionin varainhoitovuoden 1995 yleinen talousarvio on todettu lopullisesti vahvistetuksi (EYVL 1994 L 369, s. 1).

2 Varainhoitovuoden 1995 talousarvioesityksen ensimmäisessä käsittelyssä 25. ja 27.10.1994 parlamentti hyväksyi 131 "tarkistusta" määrärahoihin, jotka kuuluvat alaluokkaan B1 (FEOGAn "tukiosasto") ja budjettikohtaan B7-800 (kalastusta koskevat kansainväliset sopimukset), jotka koskevat talousarvioesityksessä "pakollisiksi menoiksi" kutsuttuja menoja.

3 Parlamentti lisäsi jokaisen alaluokan B1 kyseiseen budjettikohtaan otsakkeella "selvitysosa" seuraavan lauseen: "Budjettivallan käyttäjä katsoo, että perusasetuksissa jätetään komissiolle harkintavaltaa tämän toiminnan hoitamisessa. Tämä toimenpide on tehtävä varainhoitoasetuksen 5 artiklan 2 kohtaa noudattaen." Tätä julistusta seuraa "puolustus", joka kuuluu seuraavasti: "Parlamentti katsoo, että tämän toiminnan perustana olevissa asetuksissa jätetään komissiolle tämän toiminnan hoitamisessa liikkumavaraa budjettivallan käyttäjän vahvistamien määrärahojen sisällä."

4 Budjettikohtaan B7-800 parlamentti lisäsi otsakkeella "selvitysosa" seuraavan kohdan: "Miljoonan ecun määräraha on myös tarkoitettu kattamaan kulut, jotka liittyvät siihen sillin perinteisen kalastuksen rahoittamista koskevaan kalastussopimukseen, jonka yhteisö neuvottelee Venäjän kanssa."

5 Talousarvioesityksen toisessa käsittelyssä 16.11.1994 neuvosto hylkäsi parlamentin esittämät "tarkistukset" sillä perusteella, että nämä olivat itse asiassa pakollisia menoja koskevia "muutosehdotuksia". Neuvoston puheenjohtaja muistutti 2.12.1994 kirjeellään parlamentin puhemiehestä neuvoston vakiintuneesta kannasta, jonka mukaan maataloutta koskevan pääkohdan alaiset menot ovat pakollisia menoja.

6 Varainhoitovuoden 1995 talousarvioesityksen toisessa käsittelyssä 13. ja 15. 12.1995 parlamentti ilmoitti pitävänsä kiinni kaikista niistä "tarkistuksista", joita neuvosto piti "muutosehdotuksina".

7 Neuvoston puheenjohtaja ilmoitti 13.12.1994 parlamentissa, ettei neuvosto voinut hyväksyä parlamentin tekemää menojen luokittelua koskeva muutosta, koska erittäin suuri osa asianmukaisiin budjettikohtiin kuuluvista menoista oli luokiteltu pakollisiksi menoiksi talousarviomenettelyn paremman kulun takaamista koskevista eri toimenpiteistä 30 päivänä kesäkuuta 1982 annetussa Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission yhteisessä julistuksessa (EYVL 1982 C 194, s. 1, jäljempänä vuoden 1982 julistus) ja koska budjettikurista ja talousarviomenettelyn parantamisesta 29 päivänä lokakuuta 1993 tehdyn toimielinten välisen sopimuksen (EYVL 1993 C 331, s. 1) neuvotteluissa näiden menojen luokittelu pysyi muuttumattomana.

8 Parlamentin puhemies totesi varainhoitovuoden 1995 talousarvion lopullisesti vahvistetuksi 15.12.1994.

9 Tässä yhteydessä neuvoston puheenjohtaja ilmoitti parlamentissa seuraavaa: "— — Neuvoston kanta tässä asiassa on ilmoitettu parlamentille neuvoston tuolloisen puheenjohtajan 2.12.1994 päivätyllä kirjeellä sekä 13.12.1994 päivätyllä ilmoituksellani. Niinpä katsonkin olevani pakotettu ilmoittamaan, että neuvosto varaa kaikki oikeudet asian suhteen. Samalla haluaisin huomauttaa, että neuvosto hyväksyy uuden muita kuin pakollisia menoja koskevan menomäärän määrittelemänsä kannan pohjalta."

10 Parlamentin puhemies teki tämän jälkeen seuraavan ilmoituksen: "Totean, että huolimatta tiettyjä kohtia koskevista erimielisyyksistä, neuvoston kanssa on saavutettu EY:n perustamissopimuksen 203 artiklan mukainen sopimus uudesta enimmäismäärästä, jolla menoja voidaan korottaa. Näin ollen budjettimenettely voidaan päättää menestyksellisesti."

11 Nyt käsiteltävänä olevassa kanteessa neuvosto esittää kaksi väitettä parlamenttia vastaan.

12 Ensinnäkin parlamentti on neuvoston mukaan rikkonut EY:n perustamissopimuksen 203 artiklan 4 kohdan toista alakohtaa sekä saman artiklan 5 ja 6 kohtaa, kun se on tehnyt "tarkistuksia" neuvoston laatiman talousarvioesityksen budjettikohtiin, jotka koskevat pakollisiksi menoiksi luokiteltuja menoja, joiden osalta parlamentilla on tämän saman artiklan mukaan oikeus tehdä vain "muutosehdotuksia".

13 Toiseksi neuvosto syyttää parlamenttia siitä, että tämä on rikkonut toimielinten välistä lojaalisen yhteistyön velvollisuutta kun parlamentti on yksipuolisesti ja mielivaltaisesti luokitellut uudelleen pakollisia menoja ja muita kuin pakollisia menoja, mikä on vastoin niitä sitoumuksia, joihin vuoden 1982 julistuksessa ja vuoden 1993 sopimuksessa on sitouduttu.

14 Parlamentti esittää puolustuksekseen, että pakolliset menot ovat niitä, jotka ovat neuvoston talousarvioesityksessä ja joiden muuttamiseksi parlamentti voi ensimmäisessä käsittelyssä tehdä ehdotuksia, kun taas muista kuin pakollisista menoista tehdään parlamentaarisia tarkistuksia. Vastaajana olevan toimielimen mukaan silloin, kun neuvosto toisessa käsittelyssä joutuu vastakkain talousarvioesityksen sellaisten muutosten kanssa, jotka parlamentti luokittelee "tarkistuksiksi" neuvoston itsensä pitäessä kyseisiä budjettikohtia pakollisiin menoihin liittyvinä, neuvosto luonnehtii nämä "tarkistukset muutoksiksi" ja yleensä hylkää ne. Jos parlamentti toisessa käsittelyssä pitää kuitenkin kiinni esittämistään "tarkistuksista", se luonnehtii lopullisesti kyseisen budjettikohdan muuta kuin pakollista menoa koskevaksi kohdaksi.

15 Lisäksi parlamentti katsoo, että se on noudattanut täydellisesti vuoden 1993 sopimusta käsitellessään yleistä talousarviota ja ettei se missään vaiheessa ole mitenkään asettanut kyseenalaiseksi tai vastustanut tehtyjä sitoumuksia. Vaikka vuoden 1982 julistus on edelleenkin voimassa, se on suurelta osin vanhentunut, koska suurin osa nykyään olemassa olevista budjettikohdista ei enää vastaa vuoden 1982 talousarviossa olleita budjettikohtia ja koska vuoden 1993 sopimuksella on muutettu toimielinten välistä yhteistyömenettelyä.

16 Aluksi on tarkasteltava EY:n perustamissopimuksen 203 artiklan niitä säännöksiä, jotka koskevat tätä riitaa.

17 Perustamissopimuksen 203 artiklan 9 kohta koskee muiksi menoiksi kuin pakollisiksi menoiksi sanottujen menojen eli muiden menojen kuin niiden, jotka ovat perustamissopimuksesta tai sen nojalla annetuista säädöksistä johtuvia pakollisia menoja, vahvistamiseen sovellettavaa menettelyä.

18 Perustamissopimuksen 203 artiklan 4 kohdan toisesta kohdasta, 5 kohdan a) alakohdasta ja 6 kohdasta seuraa, että parlamentilla on muiden kuin pakollisten menojen osalta oikeus tarkistaa talousarvioesitystä ja että neuvosto tämän jälkeen voi muuttaa jokaista näin tehtyä tarkistusta, mutta että parlamentti voi neuvoston muuttaman talousarvioesityksen toisessa käsittelyssä muuttaa neuvoston parlamentin tekemiin tarkistuksiin tekemiä muutoksia tai hylätä ne.

19 Sitä vastoin vaikka parlamentti voi pakollisten menojen osalta ensimmäisessä käsittelyssä tehdä neuvoston laatiman talousarvioesityksen muuttamiseksi ehdotuksia, parlamentilla ei ole oikeutta toisessa käsittelyssä asettaa kyseenalaiseksi sitä, miten neuvosto on näiden ehdotusten seurauksena toiminut.

20 Lisäksi 203 artiklan 9 kohdassa määrätään muille kuin pakollisille menoille enimmäismäärä, jolla menoja voidaan suhteessa kuluvan varainhoitovuoden samankaltaisiin menoihin korottaa. Tämä raja määräytyy sen "enimmäismäärän nojalla, jolla menoja voidaan korottaa" ja joka yhteisön toimielinten on 203 artiklan 9 kohdan kolmannen alakohdan mukaan otettava huomioon talousarviomenettelyn aikana.

21 Perustamissopimuksen 203 artiklan 9 kohdan toisen alakohdan mukaan komissio toteaa tämän enimmäismäärän, jolla menoja voidaan korottaa, kolmen objektiivisen

seikan perusteella, jotka ovat seuraavat: bruttokansantuotteen määrän kehitys yhteisössä, jäsenvaltioiden talousarvioiden keskimääräinen vaihtelu ja elinkustannusten kehitys edellisen varainhoitovuoden aikana.

22 Kun talousarviomenettelyn aikana parlamentti, neuvosto tai komissio katsoo, että yhteisön toiminta edellyttää tämän enimmäismäärän ylittämistä, neuvosto ja parlamentti voivat 9 kohdan viidennen alakohdan mukaan keskinäisellä sopimuksellaan vahvistaa uuden enimmäismäärän.

23 Kuten yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, vaikka perustamissopimuksessa määrätään, että komission on vahvistettava enimmäismäärä objektiivisten seikkojen perusteella, tämän enimmäismäärän muuttamiselle ei ole määrätty mitään muutosperustetta. Perustamissopimuksen 203 artiklan 9 kohdan viidennen alakohdan mukaan riittää, että neuvosto ja parlamentti sopivat asiasta. Koska tällainen sopimus, jolla nämä kaksi toimielintä voivat yhdessä toimien vapaasti korottaa muiden kuin pakollisten menojen määrärahoja komission toteamaa enimmäismäärää enemmälti, tällaisen sopimuksen ei voida katsoa olevan olemassa jommankumman toimielimen oletetun tahdon perusteella (asia 34/86, neuvosto v. parlamentti, tuomio 3.7.1986, Kok. 1986, s. 2155, 34 kohta).

24 Tässä tapauksessa on selvää, että varainhoitovuoden 1995 talousarvioon otettujen määrärahojen määrä, sellaisena kuin parlamentin puhemies on sen 203 artiklan 7 kohdan mukaan todennut vahvistetuksi, kaikille muille menoille paitsi niille menoille, jotka ovat perustamissopimuksesta tai sen nojalla annetuista säädöksistä johtuvia pakollisia menoja, ylittää 203 artiklan 9 kohdan mukaisen enimmäismäärän, jolla menoja voidaan suhteessa varainhoitovuoden 1994 samankaltaisiin menoihin korottaa.

25 Tästä seuraa, että 203 artiklan 9 kohdan perusteella parlamentin puhemies on voinut todeta varainhoitovuoden 1995 talousarvion vahvistetuksi vain sillä edellytyksellä, että uusi enimmäismäärä, jolla menoja voidaan korottaa, vahvistetaan neuvoston ja parlamentin välisellä sopimuksella.

26 Sopimus määrästä, jolla menoja voidaan korottaa, voi kuitenkin olla olemassa vain, jos parlamentti ja neuvosto ovat sopineet niiden menojen enimmäismäärästä, jotka on luokiteltava muiksi kuin pakollisiksi menoiksi. Juuri tämä määrä on itse asiassa enimmäismäärän peruste.

27 Tältä osin parlamentti korostaa ensinnäkin, että niistä seikoista, jotka tapahtuivat täysistunnossa 15.12.1994 ja jotka on kirjattu sekä tämän istunnon pöytäkirjaan että sanatarkkaan istuntokertomukseen, ilmenee, että neuvoston tuolloinen puheenjohtaja ei ole parlamentissa julkisesti pelkästään hyväksynyt suullisesti uutta enimmäismäärää, minkä perusteella parlamentin puheenjohtaja on näin ollen voinut todeta talousarvion lopullisesti vahvistetuksi, vaan hän on myös kaikkien tarkkailijoiden mielestä toiminut koko sen ajanjakson, joka päättyi puhemiehen tekemään allekirjoitukseen, aivan kuin hän olisi täysin samaa mieltä parlamentin puhemiehen kanssa.

28 Tätä perustetta ei voida hyväksyä.

29 Ensinnäkin neuvoston puheenjohtaja muistutti 2.12.1994 päivätyllä kirjeellä parlamentin puhemiehelle neuvoston kannasta, jonka mukaan maatalouden pääosastoon kuuluvia menoja oli vuoden 1982 julistuksen ja vuoden 1993 toimielinten välisen sopimuksen mukaisesti pidettävä pakollisina menoina.

30 Lisäksi neuvoston puheenjohtaja ilmoitti 13.12.1994 parlamentissa, ettei neuvosto voinut hyväksyä sitä, että kyseisten menojen luokittelua pakollisiksi menoiksi muutettaisiin, koska vuoden 1993 sopimuksessa oli sovittu, että kaikki otsakkeen 2 ja 3 mukaiset menot luokiteltaisiin siitä lähtien muiksi kuin pakollisiksi menoiksi ja

kaikkien muiden menojen, mukaan lukien otsakkeen 1 mukaiset menot, joista tässä asiassa on kysymys, oli pysyttävä muuttumattomina.

31 Ennen kuin parlamentin puhemies allekirjoitti talousarvion, millä talousarvio vahvistettiin lopullisesti, neuvoston tuolloinen puheenjohtaja ilmoitti, että neuvosto varaa kaikki oikeudet asiassa ja viittasi 2.12.1994 päivättyyn kirjeeseen samoin kuin 13.12.1994 annettuun ilmoitukseen jo ennen kuin parlamentin puhemies allekirjoitti päätöksen, jolla talousarvio lopullisesti vahvistettiin.

32 Tästä seuraa, ettei neuvosto hyväksynyt uutta enimmäismäärää, jolla muita kuin pakollisia menoja, sellaisina kuin parlamentti ne oli luokitellut, voitiin korottaa.

33 Toiseksi parlamentti väittää, että koska perustamissopimuksen 203 artiklan 9 kohdan viidennessä alakohdassa tarkoitetussa tapauksessa puhemiehen sen päätöksen lainmukaisuus, jolla hän toteaa talousarvion lopullisesti vahvistetuksi, riippuu neuvoston kannasta, tällä toimielimellä ei ole pelkästään valtaa, vaan myös velvollisuus puuttua asiaan, jos sen asiaa koskevasta hyväksymisestä on pienintäkään epäselvyyttä. Päinvastoin kuin neuvosto väittää, sitä kantaa, jonka neuvoston puheenjohtaja on talousarviota lopullisesti hyväksyttäessä ottanut, ei voida pitää pelkkänä diplomaattisen kohteliaisuuden sääntöjen sanelemana kantana.

34 Tämä peruste on myöskin hylättävä. Perustamissopimuksen 203 artiklan 10 kohdan mukaan jokainen toimielin käyttää sille budjettiasioissa kuuluvia valtuuksia noudattaen perustamissopimusten määräyksiä. Silloin kun neuvosto ei ole hyväksynyt uutta enimmäismäärää, jolla muita kuin pakollisia menoja, sellaisena kuin parlamentti on ne luokitellut, voidaan korottaa, parlamentti ei voi väittää, että neuvoston puheenjohtaja, toimiessaan parlamenttiin päin kohteliaisuussääntöjen

mukaisesti tehtyään ensin edellä 31 kohdassa mainitun ilmoituksen, on muuttanut neuvoston kantaa siitä, mikä se 2.12.1994 päivätyssä kirjeessä ja neuvoston 13.12.1994 tekemässä ilmoituksessa on ollut.

35 Lopuksi parlamentti korostaa, että sen sijaan, että neuvosto kääntyi yhteisöjen tuomioistuimen puoleen perustamissopimuksen 173 artiklan viidennessä kohdassa asetetun määräajan lopussa, neuvoston olisi heti saatuaan puhemiehen päätöksen, jolla varainhoitovuoden 1995 talousarvio on lopullisesti vahvistettu, pitänyt ilmoittaa siitä virheestä, joka talousarviossa oli.

36 Tältä osin on riittävää todeta, että 173 artiklan viidennessä kohdassa, joka koskee määräaikaa, jossa kanne on nostettava yhteisöjen tuomioistuimessa, edellytetään ainoastaan, että tässä artiklassa määrätyt kanteet on tapauksesta riippuen pantava vireille kahden kuukauden kuluessa säädöksen tai päätöksen julkaisemisesta, säädöksen tai päätöksen tiedoksiantamisesta kantajalle taikka jollei säädöstä tai päätöstä ole julkaistu tai annettu tiedoksi, kahden kuukauden kuluessa siitä, kun kantaja on saanut siitä tiedon.

37 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että parlamentin puhemiehen 15.12.1994 tekemä päätös, jolla varainhoitovuoden 1995 talousarvio on todettu lopullisesti vahvistetuksi, on tehty hetkellä, jolloin talousarviomenettely ei vielä ollut päättynyt, koska kyseiset kaksi toimielintä eivät olleet sopineet siitä, mikä on peruste uudelle enimmäismäärälle, jolla menoja voidaan korottaa. Tämä päätös on siten lainvastainen.

Todetusta lainvastaisuudesta aiheutuvat seuraukset

38 Neuvosto vaatii lisäksi yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan talousarvion sellaisena kun parlamentti on sen vahvistanut 15.12.1994.

39 Jos parlamentin puhemiehen 15.12.1994 tekemä päätös kumotaan, parlamentti katsoo, että tämä vaatimus on jätettävä tutkimatta, koska se on tarpeeton.

40 On huomattava, että parlamentin puhemiehen 15.12.1994 tekemä päätös pohjautuu siihen seikkaan, että hän on todennut 203 artiklan 7 kohdan mukaisesti, että talousarvio oli "lopullisesti" vahvistettu, vaikka nämä kaksi toimielintä eivät olleetkaan samaa mieltä niistä luvuista, jotka koskivat uutta enimmäismäärää, jolla menoja voidaan korottaa, eivätkä muiden kuin enimmäismäärän perusteena olevien pakollisten menojen kokonaismäärästä. Koska tämä oleellinen yhteisymmärrys puuttui, parlamentin puhemies ei voinut lainmukaisesti todeta, että talousarvio oli lopullisesti vahvistettu, joten tämä toteamus on kumottava.

41 Parlamentin puhemiehen päätöksen kumoamisesta seuraa, että varainhoitovuoden 1995 talousarvio on pätemätön. Niinpä lausunnon antaminen niistä vaatimuksista, jotka neuvosto on esittänyt siitä, että yhteisöjen tuomioistuin julistaisi tämän talousarvion pätemättömäksi, raukeaa.

42 Neuvoston ja parlamentin tehtävänä on toteuttaa tämän tuomion täytäntöönpanon vaatimat toimenpiteet ja niiden on aloitettava uudestaan talousarviomenettely siitä vaiheesta, jossa parlamentti toisessa käsittelyssä on ilmoittanut pitävänsä kiinni kaikista niistä tarkastuksista, joita neuvosto pitää "muutosehdotuksina".

Tämän tuomion ajallinen soveltaminen

43 On kuitenkin tärkeää todeta, että varainhoitovuoden 1995 talousarvion pätemättömyyden toteaminen tapahtuu hetkellä, jolloin huomattava osa varainhoitovuodesta 1995 on jo kulunut.

44 Näissä olosuhteissa tarve taata yhteisöjen hallinnon toiminnan jatkuvuus samoin kuin sellaiset tärkeät oikeusturvaa koskevat syyt, jotka ovat verrattavissa niihin perusteisiin, joita sovelletaan tiettyjä asetuksia kumottaessa, oikeuttavat yhteisöjen tuomioistuimen käyttämään EY:n perustamissopimuksen 174 artiklan toisessa kohdassa ja Euratomin perustamissopimuksen 147 artiklan toisessa kohdassa sille asetuksen kumoamistapauksessa nimenomaisesti myönnettyä toimivaltaa ja toteamaan, miltä osin varainhoitovuoden 1995 talousarvion vaikutuksia on pidettävä lopullisina.

45 Ottaen huomioon tämän tapauksen erityispiirteet, varainhoitovuoden 1995 talousarvion, sellaisena kuin se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*, vaikutukset on säilytettävä siihen päivämäärään asti, jona talousarvio lopullisesti vahvistetaan.

Oikeudenkäyntikulut

46 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska parlamentti on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Euroopan parlamentin puhemiehen 15.12.1994 tekemä päätös, jolla Euroopan unionin varainhoitovuoden 1995 yleinen talousarvio on todettu lopullisesti vahvistetuksi, kumotaan.

2) Varainhoitovuoden 1995 talousarvion, sellaisena kuin se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*, vaikutukset säilytetään siihen päivämäärään asti, jona talousarvio lopullisesti vahvistetaan.

3) Muilta osin kanne hylätään.

4) Parlamentti velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Rodríguez Iglesias Kakouris Hirsch

Schockweiler Moitinho de Almeida Kapteyn

Gulmann Jann Ragnemalm

Sevón Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 7 päivänä joulukuuta 1995.

R. Grass G. C. Rodríguez Iglesias

kirjaaja presidentti